

בש"פ 4114/16 - מדינת ישראל נגד א ז

בבית המשפט העליון

בש"פ 4114/16

כבוד השופט ח' מלצר
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

א ז

המשיב:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ב באייר התשע"ו (30.05.16)

בשם המבקשת: עו"ד איתמר גלבפיש

בשם המשיב: עו"ד שחר
מנדלמן

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב, מכח סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים) לתקופה של תשעים ימים, שימנו החל מתאריך 02.06.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 46392-08-15 המתנהל בבית-המשפט המחוזי בתל אביב, לפי המוקדם מביניהם.

להלן אביא את הנתונים הנדרשים להכרעה במכלול.

עובדות כתב האישום

2. בתאריך 25.08.2015 הוגש נגד המשיב כתב אישום, ובו מפורטים ארבעה אישומים:

עמוד 2

(א) באישום הראשון מיוחסות למשיב עבירות של אינוס (עבירה לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), ומעשה סדום בנסיבות אינוס (עבירה לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין);

(ב) באישום השני מיוחסות למשיב עבירות של תקיפה סתם (עבירה לפי סעיף 379(א)(3) לחוק העונשין), ופגיעה בפרטיות (עבירה לפי סעיף 2(1) יחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות));

(ג) באישום השלישי מיוחסות למשיב עבירות של מעשה מגונה תוך גרימת חבלה גופנית (עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין), ושל מעשה מגונה תוך שימוש באיומים (עבירה לפי 348(ג) לחוק), וריבוי עבירות איומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין);

(ד) באישום הרביעי מיוחסות למשיב עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין), ופגיעה בפרטיות (עבירה לפי סעיף 2(1) יחד עם סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות).

3. כתב האישום תוקן פעמיים: בתאריך 17.09.2015 כתב האישום תוקן לראשונה ובתאריך 01.02.2016 כתב האישום תוקן בשנית. בשני המקרים נעשו שינויים ביחס לאישום השלישי בלבד, כך שבכתב האישום המתוקן בשנית (להלן: כתב האישום המתוקן) באישום השלישי מיוחסות למשיב עבירות של אינוס (עבירה לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין), ושל מעשה סדום בנסיבות אינוס (עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, חלק עבירות המעשה המגונה שיוחסו לו בכתב האישום המקורי, ואילו עבירות האיומים שיוחסו לו באישום זה נותרו על כן.

4. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, כל אחד מארבעת האישומים הנ"ל מתייחס למסכת אירועים נפרדת, כפי שיפורט להלן:

(א) לפי עובדות האישום הראשון, בתאריך 21.04.2014 ביקש המשיב מידידתו - א', שעמה קיים בעבר יחסי מין, שתשלח לו את כתובת מגוריה. מכיוון שא' לא נענתה לביקשה, המשיב הגיע על פי זיכרונו אל מיקום סמוך לביתה, ומשם יצר עימה קשר טלפוני. א' הגיעה אל המקום בו שהה המשיב ומשם עלו השניים אל ביתה. על פי הנטען, לאחר שא' השכיבה את בנה בן החמש לישון בחדר, התיישבו השניים בסלון ושמו משקה אלכוהולי. בשלב זה, נטען כי המשיב ניסה לנשק את א' ולאחר שזו סירבה הוא ניסה לנשקה בשנית, הפעם תוך הפעלת כוח, אך א' סרבה גם לכך. בתגובה המשיב ניסה לגרום לא', תוך איומים, לעבור עימו לחדר השינה, ומשזו סירבה - המשיב גרר אותה בכוח לחדר השינה, חרף התנגדותה וצעקותיה, הורה לה לשתוק וזרק אותה על המיטה. א' אמרה למשיב כי איננה מעוניינת לקיים עימו יחסי מין, אך המשיב השיב לה כי הוא חפץ בכך. לפי המפורט בכתב האישום, בשל פחדה מהמשיב ולאור העובדה שבנה היה בחדר הסמוך - א' התפשטה ונשכבה ליד המשיב. אז, כך נטען, המשיב ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה וכן ניסה, ואף הצליח, להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של א', והכל תוך שהמשיב מכה את א' בחוזקה בפניה. בשלב זה, לאחר שלא הצליח לבצע חדירה מלאה אל גופה של א', נטען כי המשיב הורה לא' לבצע בו מין אוראלי, ולאחר שזו צייתה בשל פחדה ממנו, המשיב הגיע לפורקן.

(ב) לפי עובדות האישום השני, בתאריך 25.04.2014 המשיב שלח באמצעות רשת חברתית (Facebook) הודעה למ' ובה ביקש להכירה, אך לא זכה לתגובה. למחרת, בתאריך 26.04.2014 כאשר מ' ירדה לטיול עם הכלב שלה, המשיב

הגיוח מאחוריה והחל לשוחח עימה, אך מ' התעלמה והמשיכה ללכת עד שלא הבחינה בו עוד. על פי הנטען בכתב האישום, כאשר מ' חזרה לבניין מגוריה המשיב שב והופיע מאחוריה ועלה בעקבותיה במדרגות. כאשר מ' הגיעה לדירתה ופתחה את הדלת - המשיב, כך נטען, הגיוח מאחוריה והיכה את מ' בפניה תוך שהוא מנסה לדחוף אותה ולהיכנס יחד איתה אל תוך הדירה. עם זאת, לפי הנטען, מ' הצליחה להדוף את המשיב ולסגור את הדלת, והמשיב חדל מניסיונותיו לפתוח את הדלת בשל צעקותיה וכוונתה להזמין את המשטרה.

ג) לפי עובדות האישום השלישי, בתאריך 05.03.2015 נפגש המשיב עם ר', אותה הכיר כחודשיים קודם לכן ועימה ניהל מערכת יחסים. לפי הנטען בכתב האישום, השניים ישבו בביתה של ר', כאשר המשיב ניסה להוריד את חולצתה של ר'. ר' סירבה, והמשיב בתגובה היכה אותה פעמיים בפניה ואיים עליה לעשות כדבריו. בשלב זה, כך נטען, המשיב הורה לר' להוריד את חולצתה, וכך עשתה. לאחר מכן הורה לה המשיב להתפשט, אך ר' התנגדה, ולפיכך המשיב היכה אותה עד שנעתרה לו ונותרה עירומה. עוד נטען בכתב האישום כי המשיב החל לגעת בחזה ובישבן של ר', וזו התנגדה. בתגובה המשיב היכה אותה מספר פעמים נוספות ואז השכיב אותה על המיטה, והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של ר', תוך שימוש בכוח, ולאחר מכן החדיר את איבר מינו גם לפיה. בשלב זה, נטען כי לבקשת המשיב, עברו השניים לסלון, ור' ביקשה מהנאשם שישחרר אותה. בתגובה אמר לה המשיב שהוא משחרר אותה אך הוא חזר בו וסטר לה בחוזקה. בהמשך, כך נטען, החדיר המשיב את איבר מינו לאיבר מינה של ר', תוך שימוש בכוח. לאחר שהגיע אל סיפוקו המשיב הורה לר' להתלבש ואיים עליה שלא תתלונן. בכתב האישום נטען עוד כי במהלך התקופה שלאחר ביצוע המעשים הנ"ל, המשיב פנה אל המתלוננת והפציר בה לסלוח לו. בתוך כך, בתאריך 21.03.2015 נפגשו המשיב ור' בבר והתפתח ביניהם ויכוח שבמהלכו המשיב איים על ר' שאם לא תמסור לו את הטלפון הסלולרי שלה ותעלה איתו למונית הוא ידקור אותה. לפי הנטען, בתגובה לאיומים אלה ר' רצה לכיוון בר סמוך, ביקשה עזרה מהמאבטח שהיה במקום והתקשרה למשטרה, ואז עזב המשיב את המקום.

ד) לפי עובדות האישום הרביעי, בתאריך 18.07.2015 המשיב הלך אחרי נ', אותה לא הכיר קודם לכן, אשר צעדה ממקום עבודתה לביתה. בכתב האישום נטען כי כאשר נ' נכנסה לבניין מגוריה המשיב קילל את נ', תפס אותה בשערה, בעט בפניה, הכה אותה מכות אגרופ וגרם לה לחבלות, וזאת על פי כתב האישום, בעודה שוכבת על הרצפה. נ' הצליחה לזחול אל מחוץ לבניין לעבר עוברי אורח אך המשיב המשיך להכותה תוך שהוא מורה לה לחזור לבניין. לפי כתב האישום, רק כאשר עוברי אורח נחלצו לעזרתה של נ' חדל המשיב ממעשיו ונמלט מהמקום.

הליכי המעצר

5. בכל אחד מארבעת תיקי החקירה שנפתחו בגין המעשים המפורטים באישומים הנ"ל - העורר נעצר לצורך חקירה, אך לאחריה שוחרר לביתו.

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום, בתאריך 25.08.2015 הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בתאריך 27.08.2015 התקיים דיון בגדרו הורה בית המשפט המחוזי בתל-אביב הנכבד על דחיית מועד הדיון בבקשת המעצר לתאריך 02.09.2015 במטרה לאפשר לבא-כוחו של המשיב לעיין בחומרי החקירה. באותו מועד, מבלי להתייחס לשאלת קיומן של ראיות לכאורה או לשאלת מסוכנותו של המשיב, קבע בית

המשפט המחוזי הנכבד כי בשלב זה ועד למועד הדיון הנדחה - המשיב יישאר משוחרר, אך נאסר על המשיב ליצור קשר עם המתלוננות.

7. בתאריך 02.09.2015 בא-כוחו של המשיב ביקש כי מועד הדיון בבקשת מעצרו של המשיב ידחה בשנית. בקשה זו הגיעה אל מותב אחר של בית המשפט המחוזי בתל-אביב. בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על דחיית מועד הדיון לתאריך 09.09.2015, אך הורה על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת, זאת בשל קיומן של ראיות לכאורה כפי שהוצגו בשלב זה, והן בשל מסוכנותו של המשיב. בית המשפט נימק את החלטתו זו בכך שההחלטה מתאריך 27.08.2015 נשאה אופי טכני במובן זה שלא עסקה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ובסוגיית מסוכנותו של העורר.

8. בא-כוחו של המשיב הגיש לבית משפט זה ערר על החלטת בית המשפט המחוזי הנכבד לעצור את המשיב עד להחלטה אחרת. בתאריך 07.09.2015 הערר נדחה בהחלטת חברתי, השופטת ד' ברק-ארז, בשל קיומו של "ניצוץ ראייתי" הדרוש למעצר עד לדיון בראיות לגופן, ובשל המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב כלפי נשים (ראו: בש"פ 5935/15 זליג נ' מדינת ישראל (06.09.2015) (להלן: בש"פ 5935/15)).

9. בתאריך 09.09.2015 התקיים בבית המשפט המחוזי הנכבד דיון בעניין הראיות לכאורה, ובתאריך 24.09.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את בקשת המשיב כי יערך בעניינו תסקיר מעצר, וכן דחה את בקשת המבקשת לדחיית ההחלטה עד להעברת חומר חקירה חדש לידי המשיב בעקבות הודעת המבקש על תיקון כתב האישום (כמפורט בפיסקה 3 שלעיל). בתוך כך בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי קיימות ראיות לכאורה מספיקות ביחס לכל האישומים, אף כי קיימת חולשה משמעותית ביחס לראיות הנוגעות לאישום השני ולאישום הרביעי. עם זאת, נקבע כי יערך דיון נוסף בו בא-כוחו של המשיב יוכל להציג את עמדתו בעניין הראיות לכאורה באישום השלישי, וזאת נוכח חומר החקירה החדש.

בדיון הנדחה, שנערך בתאריך 07.10.2015, לאחר שמיעת טענות הצדדים, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי קיימת תשתית ראייתית הולמת גם ביחס לאישום השלישי בנוסחו המתוקן, ולפיכך הורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו.

10. בא-כוחו של המשיב הגיש לבית משפט זה ערר על החלטת בית המשפט המחוזי הנכבד לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו, ובתאריך 03.11.2015 הערר נדחה בהחלטת חברי, השופט ע' פוגלמן, לאחר שנמצא כי קיימות ראיות לכאורה לגבי העבירות המיוחסות למשיב, ועל רקע המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב (ראו: בש"פ 7014/15 פלוני נ' מדינת ישראל (03.11.2015)).

נימוקי הבקשה והשתלשלות ההליכים בתיק העיקרי

11. משלא הסתיים משפטו של המשיב במסגרת תשעת חודשי המעצר - המבקשת הגישה את הבקשה שבפני להארכת מעצרו של המשיב. בבקשתה פירטה המבקשת את השתלשלות ההליכים בתיק העיקרי. לפי המפורט, בתאריך

20.09.2015 בוצעה הקראה פורמאלית של כתב האישום למשיב. במהלך דיון זה העלה בא-כוחו של המשיב טענות מקדמיות הנוגעות לחובת היידוע והשימוע בטרם הגשת כתב האישום וביקש שכתב האישום יבוטל נוכח אי קיומן של חובות אלו. טענותיו אלו נידונו בפני הרכב בבית המשפט המחוזי הנכבד בתאריך 18.10.2015 ומועד מתן ההחלטה נדחה. בגדרי דיון שהתקיים בתאריך 04.11.2015 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הטענות הנ"ל. באותו מועד המשך הדיון נקבע לתאריך 25.11.2015 כדי לאפשר למשיב להגיש תגובה מפורטת לכתב האישום, וכן נקבעו ארבעה מועדים לשמיעת הוכחות, אך בשל אילוצים ביומנו של בית המשפט המחוזי הנכבד, שניים מתוך המועדים הללו בוטלו ונקבעו למועדים מאוחרים יותר.

עוד פורט בבקשה, כי בתאריך 09.02.2015 החלה פרשת התביעה, והחל מתאריך זה ועד לתאריך 10.05.2016 התקיימו כ-10 דיונים במהלכם נשמעו למעלה מ-20 עדי תביעה, וכי במהלך תקופה זו המבקשת ביקשה רק פעם אחת לדחות דיון, וזאת בשל נבצרותם של שני עדים מלהתייצב, בגין מחלה.

12. בבקשה צוין גם כי לאחרונה, בדיון שהתקיים בתאריך 18.05.2016, החלה פרשת ההגנה. בגדרי דיון זה נשמעה עדותו הראשית של המשיב והחלה חקירתו הנגדית. המועד להמשך החקירה הנגדית נקבע לתאריך 01.06.2016. נוכח העובדה שיומיים לפני תאריך זה, בתאריך 30.05.2015, נערך דיון בבקשה שבפני, בא-כוחו של המשיב ביקש מבית המשפט המחוזי הנכבד לדחות את מועד הדיון בכדי שהמשיב לא יגיע לחקירתו כאשר הוא תשוש מהמעברים בין בתי המעצר בשל הצורך להתייצב לדיונים. בית המשפט המחוזי הנכבד נעתר לבקשה זו ודחה את מועד הדיון לתאריך 02.06.2016.

13. נוכח השתלשלות ההליכים הנ"ל המבקשת טוענת כי ההליך העיקרי מתנהל בצורה סבירה והדחיות נגרמו ברובן בשל בקשותיו של המשיב ושל בא-כוחו. המבקשת גם טוענת כי המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום מקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית, לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, כי קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את ביטחון הציבור בכלל ואת ציבור הנשים בפרט. לטענת המבקשת מסוכנותו הגבוהה של המשיב נתמכת אף בכך שהמשיב אינו מבחין, לכאורה, בין קורבנותיו – שהרי פגע הן במכרות שלו והן בנשים אותן לא הכיר כלל, וגם מכך שחלק מהמעשים המיוחסים למשיב בוצעו לאחר שהוא שוחרר ממעצר בגין המעשים המוקדמים. נוכח טענותיה אלה סבורה המבקשת כי יש לקבל את הבקשה.

הדיון בבקשה

14. בדיון שהתקיים בפני בתאריך 30.05.2016 חזרה המבקשת על טיעוניה בבקשה, תוך שימת דגש על חומרת העבירות המיוחסות למשיב.

15. בא-כוח המשיב טען, מנגד, כי יש לבחון את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, וביקש שיערך תסקיר מעצר בעניינו. בא-כוחו של המשיב ביקש לסמוך את טענתו זו, בין היתר, בכך שהמשיב שוחרר אחרי חקירותיו במשטרה, וטען כי יש ללמוד מכך כי לא מדובר במסוכנות שאיננה מאפשרת שחרור לחלופה. בתוך כך ביקש בא-כוחו של המשיב

להציע כחלופה את אביו של המשיב, וביקש שיערך תסקיר שיבחן את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר זו.

דין והכרעה

16. לאחר עיון בבקשה ושמיעת טיעוני הצדדים – הגעתי למסקנה כי דין בקשת המדינה להתקבל. להלן אפרט בקצרה את נימוקי להחלטתי זו.

17. הכלל הוא שנאשם שהיה נתון במעצר במשך תשעה חודשים מבלי שמשפטו הגיע לידי הכרעה – יש לשחררו ממעצר (ראו: סעיף 61 לחוק המעצרים). מטרת הכלל האמור היא לתמרץ את ניהול ההליכים הפליליים, וזאת כדי שלא לפגוע בחירותם של הנאשמים במידה העולה על הנדרש (ראו: בש"פ 7065/14 מדינת ישראל נ' אבו חאטר (29.10.2014)). עם זאת, על פי סעיף 62 לחוק המעצרים, בסמכותו של בית משפט זה להורות על הארכת המעצר גם לאחר שחלפו תשעה חודשים – לתקופות זמן מוגבלות. החלטה זו תתקבל תוך עריכת איזון בין הפגיעה בחירותו של הנאשם אשר לו עומדת חזקת החפות, לבין הצורך לשמור על שלום הציבור ובטחונו (ראו: בש"פ 6311/11 מדינת ישראל נ' אלקיניב (13.09.2011); בש"פ 8127/12 מדינת ישראל נ' פלוני (18.11.2012); בש"פ 8619/13 מדינת ישראל נ' פלוני (08.01.2014); בש"פ 1130/16 מדינת ישראל נ' חסארמה (25.02.2016)). בגדר איזון זה בית המשפט יביא בחשבון, בין היתר, את השיקולים הבאים: קצב התנהלות המשפט והטעמים לו; חומרת העבירות המיוחסות לנאשם ונסיבותיהן; המסוכנות הנשקפת מהנאשם לציבור בכלל ולקורבנותיו בפרט, והאפשרות להפיגה בחלופת מעצר (ראו: בש"פ 179/10 מדינת ישראל נ' לייזרזון (17.01.2010); בש"פ 6687/10 מדינת ישראל נ' מוראדי (20.09.2013); בש"פ 5253/14 מדינת ישראל נ' פלוני (04.08.2014); בש"פ 2304/16 מדינת ישראל נ' פלוני (18.05.2016)).

18. בנידון דידן נשקפת מהמשיב מסוכנות גבוהה. חומרתם של המעשים המיוחסים למשיב מדברת בעד עצמה, ואף נובעת ממנה מסוכנות סטטוטורית (ראו: סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים). בהקשר זה, על אף חלוף הזמן, דבריה של חברתי, השופטת ד' ברק-ארז, בערר שהוגש על מעצרו של המשיב לבית משפט זה, יפים גם לענייננו:

"האישומים המיוחסים לעורר (הוא המשיב - ח"מ) מלמדים לכאורה על מסוכנות רבה הנשקפת ממנו כלפי נשים. הדברים נלמדים בראש ובראשונה מהעבירות שבהן הוא מואשם – עבירות מין ואלימות חמורות. המסוכנות נלמדת גם ממספר הקורבנות, אשר לחלקן היכרות מוקדמת עם העורר ולחלקן אין. לבסוף, מעובדות כתב האישום מצטייר העורר כמי שאינו בוחל לכאורה בשימוש בכוח, מעקבים ואיומים כדי לספק את גחמותיו. בנסיבות אלה קמה הצדקה לעצור את העורר לפרק זמן מוגבל, אפילו לא היה עצור קודם לכן" (ראו: בש"פ 5935/15, פסקה 18).

זאת ועוד, העובדה שהמעשים המיוחסים למשיב באישומים המאוחרים יותר בוצעו, על פי הנטען, לאחר שהמשיב נעצר ושוחרר בשל המעשים הנטענים באישומים המוקדמים יותר, מהווה גם היא יסוד סביר לחשש שהמשיב יחזור על מעשיו, ומדגישה את מסוכנותו לציבור.

19. נוכח האמור – בשלב זה אינני סבור כי ניתן להפיג את המסוכנות האמורה בחלופת מעצר, זאת בפרט בהתחשב בפסיקה הקובעת כי ככלל אין לשחרר נאשם בעבירות מין לחלופת מעצר, למעט במקרים חריגים, וזאת בשל החשש מהמסוכנות הטבועה בעבירות אלה והחשש להישנות המעשים (ראו: בש"פ 3137/14 מרגני נ' מדינת ישראל בפסקה 9 (14.05.2014) והדוגמאות המאזכרות שם).

20. לעניין קצב התנהלות המשפט – אמנם בתחילת הדרך ההליך העיקרי בעניינו של המשיב התנהל באיטיות יחסית, כפי שאף ציין בית המשפט המחוזי הנכבד בהחלטתו מתאריך 04.11.2015. ואולם, אני סבור כי לאחר מכן פרשת התביעה התנהלה בקצב משביע רצון, ונראה כי גם פרשת ההגנה שהחלה כאמור בתאריך 18.05.2016, מתנהלת עד כה אף היא בקצב מניח את הדעת. בנסיבות אלו, נראה כי חלוף הזמן לא הביא לשוני בנקודת האיזון, באופן שיש בו כדי להטות את הכף לכיוון של שחרור לחלופת מעצר אל מול האינטרס הציבורי (השוו: בש"פ 8022/05 מדינת ישראל נ' פלד (06.09.2005); בש"פ 3216/08 מדינת ישראל נ' טאייב (23.04.2008); בש"פ 7463/10 מדינת ישראל נ' ר.מ. (03.11.2010)).

21. נוכח כל האמור לעיל – בקשת המדינה מתקבלת, ומעצרו של המשיב יוארך כמבוקש בתשעים ימים, שימנו החל מתאריך 02.06.2016, או עד למתן פסק דין ב- תפ"ח 46392-08-15 המתנהל בבית-המשפט המחוזי בתל אביב, הכל לפי המוקדם מבניהם.

ניתנה היום, כ"ב בסיון התשע"ו (28.6.2016).

ש ו פ ט